

МІСІС ДЕЛЛОВЕЙ

Вірджинія Вулф

Як чудово! Ніби занурюєшся! І так їй здавалося щоразу, коли під тихенький рип петель, який учувався їй і зараз, вона відчиняла скляні двері на терасу і поринала у свіже повітря Бортонна. Яке ж там ранкове повітря свіже, спокійне і тихе, ніж тепер, звісно; наче сплеск хвилі; наче поцілунок хвилі; прохолодне, навіть морозне і (для вісімнадцятирічної дівчини) все ж урочисте, адже, стоячи там біля відчиненого вікна, вона відчувала, що щось лячне ось-ось станеться; дивилася на квіти, на дерева, оповиті димом, на граків, які то здіймалися, то падали донизу; стояла, не зводячи очей, поки Пітер Волш не сказав: «Задумались серед овочів?» Так же ж було? «А мені люди імпонують більше, ніж капуста». Так же ж? Здається, він сказав це під час сніданку одного ранку, коли вона вже вийшла на терасу- Пітер Волш. Днями він повертається з Індії, у червні чи в липні, вона вже й забула коли, бо його листи страх які нудні; то вислови його запам'ятовуються; його очі, кишеньковий ніж, усмішка, буркотливість і ще, коли від мільйона речей й мокрого місця не залишилося – аж дивно! – ще й кілька таких слів про капусту.

На якусь мить вона завмерла на краю тротуару, чекаючи, поки проїде фургон. Чарівна жінка, подумав про неї Скруп Первіс (знаючи її, як знають тих людей, які живуть поряд з тобою у Вестмінстері); чимось була вона схожа на пташку, на сойку, така блакитно-зеленька, легенька, жвава, хоча їй уже за п'ятдесят, і після хвороби вона геть посивіла. Там, не помічаючи його, стояла вона біля переходу з прямою поставою.

Тому що, проживши у Вестмінстері – скільки це ж буде? - уже більше ніж двадцять років, - навіть посеред гуркоту вулиці, або ж прокинувшись вночі, Клариса, безсумнівно, вловлювала ж ту особливу тишу чи ту врочистість; невимовну паузу; занепокоєння (але це може бути, кажуть вони, через її серце, вражене ускладненнями від грипу) перед тим, як проб'є Біг-Бен. Ось! Гудить! Спочатку мелодійне попередження; і вже потім безповоротно- година. Свинцеві кола розчинилися в повітрі. Які ж ми йолопи, подумала вона, переходячи Вікторія-стрит. Тільки небеса знають, чому ти це так любиш, чому саме так ти це бачиш, вигадуєш, обстоюєш, руйнуєш і щомиті створюєш знову; і у той час найгірші нечепури, найбільш пригнічені долею, які сидять під порогом (пожинають свою ж руйнацію), займаються тим самим; їм нічого не зможуть заподіяти, і в цьому вона була впевнена, ніякі парламентські укази не беруть їх з тієї ж самої причини: вони також люблять життя. Погляди перехожих, гойдання, шерхїт, тупотіння; рев та переполох; екіпажі, автомобілі, автобуси, фургони, човгання і совання ходячих реклам; шарманки; тріумф і брязкіт, і дивний високий спів якогось літака над головою- ось, що вона так любить; життя; Лондон; ось цю секунду червня.

